

„Și după ce a trecut ziua sâmbetei, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov, și Salomeea au cumpărat miresme, ca să vină să-L unghă. Și dis-de-dimineață, în prima zi a săptămânii (Duminică), pe când răsărea soarele, au venit la mormânt. Și ziceau între ele: Cine ne va prăvăli nouă piatra de la ușa mormântului?”

Fraților și surorilor! Vă puteți imagina în ce stare se aflau aceste mironosițe? Pentru aceia care au trăit în vremurile sovietice în Rusia și au văzut prigoana Bisericii, este ceva de înțeles. În unele biserici, cum se întâmpla în cele aflate la periferia Kievului, slujbele (cum era cea a Prohodului) se făceau noaptea. Oamenii mergeau la biserică pe niște străzi întunecate. Se putea întâmpla orice, așa că trebuia să fii atent la orice. Vecinii te puteau auzi că mergeai undeva noaptea, puteai fi oprit pe stradă. Și chiar slujba în sine și înconjurul bisericii cu Sfântul epitaif puteau fi întrerupte de autorități. Nimeni nu putea ști dacă mâine, în Sfânta Sâmbătă, această dezastru de Paște se va ține, deoarece preotul putea fi arestat.

Cam aceasta era starea de spirit în care se găseau mironosițele. Se aflau în pericolul de a fi arestate în orice moment. Chiar și în casele lor încuia ușa pe dinăuntru. Se temeau de orice

bătaie la ușă, de orice sunet. Cu două zile înainte, Petru s-a lepădat de Iisus, adică nu a recunoscut că era unul dintre ucenicii săi. Și înaintea cui? Înaintea unei slujnice, temându-se că l-ar putea denunța.

Așa stăteau lucrurile. Învățătorul lor a fost condamnat și executat prin cea mai înfiorătoare moarte. Iar acum venea rândul lor: în calitate de ucenici ai Învățătorului executat, se aflau în afara legii. Mai mult decât atât – erau probabil deja căutați. Cel mai firesc lucru ar fi fost să plece undeva, să se ascundă. Dar în loc să facă asta, au decis să meargă la mormânt, cât timp era încă noapte, deoarece nu era departe de locul execuției. Știau că intrarea mormântului era blocată de o piatră despre care Evanghelia ne spune că era „foarte mare” (Mc. 16:4), că avea un sigiliu, că erau gărzi romane care păzeau mormântul și că aceste gărzi erau înarmate și atente deoarece fuseseră atenționate că ucenicii ar putea să fure Trupul Său.

De fapt, după logica rațiunii, ceea ce doreau să facă aceste femei slabe nu era doar imposibil, ci era de-a dreptul o nebunie. Dar cu toate acestea au mers oricum. Cum? De ce? Ce forță puternică le atrăgea pe ele? Această forță era Cuvântul lui Dumnezeu exprimat în Legea lui Moise. Și îndeplinind ceea ce pentru ele era o lege sfântă, au adus mir și au mers să-l ungă. Asta le cerea conștiința. Și această credință puternică în Cuvântul lui Dumnezeu, această putere a iubirii față de Învățătorul lor chinuit, această putere a speranței că Dumnezeu le va ajuta – s-a dovedit a fi mai puternică decât frica, mai puternică decât rațiunea, mai puternică decât orice altceva.

Și ce s-a întâmplat? Când au ajuns acolo, gărzile au luat-o la fugă speriate. Iar când ele au intrat în mormânt, au văzut un tânăr care stătea în partea dreaptă, îmbrăcat în haine albe și ele erau speriate. „Iar el le-a zis: Nu vă înspăimântați! Căutați pe Iisus Nazarineanul, Cel răstignit? A înviat! Nu este aici. Iată locul unde L-au pus.” (Mc. 16:6)

Nu se întâmplă oare același lucru în viețile noastre? Mironosițele, care împlineau Legea Vechiului Testament, Legea lui Moise, au adus miresme pentru a-i unge trupul Său, trupul lui Hristos. Iar noi, împlinind Legea Noului Testament, Legea lui Hristos, trebuie să dobândim de asemenea, miresme duhovnicești, adică Poruncile sale: smerenie, blândețe, iubirea de pace – și trebuie să ungem trupul Său cu uleiuri duhovnicești (adică iubire și milă). Iar Trupul Său este Biserica lui Hristos. Acesta reprezintă frații și surorile noastre în Hristos; Mai mult, acesta îi reprezintă chiar și pe dușmanii noștri. De câte ori când facem asta, ne expunem la neplăcere, pierderi, batjocuri și uneori chiar la pericole. Și ce obstacole insurmontabile ne ridică mintea noastră rece, egotismul nostru! Nu de puține ori ne plecăm, ne este frică să ne exprimăm cu voce tare și deschis precum făceau ucenicii Săi.

Duminica Mironosițelor

Scris de Arhiep. Andrei Rimarenko
Marți, 05 Mai 2020 10:13

Dar dacă lăsăm deoparte această frică rușinoasă și începem măcar să împlinim învățătura Sa, începem măcar să pășim pe urmele Sale, același lucru care li s-a întâmplat Mironosițelor ni se va întâmpla și nouă: obstacolele vor dispărea de la sine, se vor prăbuși precum piatra de la mormânt. Toți aceia care ne supără o vor lua la fugă. Înaintea noastră nu va mai sta decât un singur lucru: mormântul luminat al lui Hristos. Și va fi o asemenea lumină încât toate îndoielile vor dispărea. Vom ști ce avem de făcut, cum să ne purtăm. Și ceea ce părea imposibil va deveni posibil.

Să începem din această zi să facem la fel ca Mironosițele și să nu ne fie frică să împlinim voia lui Hristos, să nu ne fie frică să îi fim ucenici. Hristos a învins mereu, învinge mereu, va învinge mereu.